

A mi versenyünk

Valamilyen formában a verseny minden emberi közösségben jelen van, de a lét alaptörvényévé, az adott társadalmi rend elválaszthatatlan részévé, — csak a felszabadulás után lett. „A verseny a legtökéletesebb kifejezője a polgári társadalomban dúló harcnak” — írja Engels. A kapitalista társadalomban a tőkés szembefordul a tőkessel, a földbirtokos a földbirtokossal, mindenki mindenki ellen! Itt a verseny életre-halálra folyik és ebben a harcban csak az erősebb győzhet. Ez az életre-halálra szóló verseny legveszedelmesebb a munkásság számára, mert ez a verseny a legélesebb fegyver a burzsoázia kezében a munkásosztály ellen.

A kapitalizmus védelmezői ezt a pusztító versenyt, mint az emberi természet velejáróját, a fejlődés nélkülözhetetlen motorját tüntetik fel. Erről Lenin így ír: „A valóság azonban az ilyen versenyben korántsem az, hogy az összlakosság méreteiben nyílik lehetőség a vállalkozó szellem, a verseny, a merész kezdeményezés számára, — ellenkezőleg, éppen a kapitalista verseny s ezzel a kapitalista gazdasági rend megszüntetése az előfeltétele annak, hogy az igazi verseny valóban tömegméretekben kifejlődjék.”

32 esztendővel ezelőtt a világ egyhatodán, Oroszországban; a Kommunista Párt vezetése mellett megdöntötték a kapitalizmust. Hosszú és szívós küzdelem után megszüntették a harcot a munkásosztály sorain belül és lerakták a szocializmus új világának alapjait. Ma világméretekben, országok sorában válik ugyanez a folyamat valósággá. Az új népi demokráciák között hazánk is átlépte a kapitalista fejlődés határát és ma már a szocializmus építésének útját járjuk. Az ország gazdasági szerkezetében beállott alapvető változás mellett a fejlődés döntő állomása volt nálunk a két munkáspárt egyesülése, a két munkáspárt közti versengés megszűnése.

Az új világ versenye a munkaverseny. A munkaverseny lényegéből folyik, hogy kapitalista társadalmi rendben soha nem jelenik meg, hogy kizárólag olyan társadalomban találkozzunk vele, amelyben nem maroknyi kizsákmányoló, hanem a dolgozó nép többségének érdeke az irányadó.

Magyarországon a felszabadulás óta már voltak munkaversenyek. Az első májusi munkaversenyben a magyar dolgozók éhség és nélkülözés közepette tanújelét adták lelkes és odaadó munkájuknak. A hídversenyek a szédítő infláció és spekulá-

ció forgatagában emelték magasra az áldozatos munka zászláját. Ezek a munkaversenyek azonban természetes módon csak a legjobbak, legöntudatosabbak körére terjedtek ki és nem váltak, de nem is válhattak az egész nép, a dolgozó tömegek túlnyomó többségének mozgalmává. A népi demokrácia előrehaladása adta meg az alapot ahhoz, hogy az 1948. március 15-én elindult új munkaverseny országos méretűvé szélesedett.

A márciusi munkaverseny óta eltelt idő alatt a magyar dolgozók bizonyították eredményeikkel öntudatuk állandó emelkedését. Ez annak tulajdonítható, hogy felismerték a munkához való megváltozott viszonyukat, felismerték, hogy nem elég arról *beszélniök*, hogy ők a hatalom birtokosai, hanem ezt a hatalmat *gyakorolni kell. A proletárdiktatúra gyakorlásának eredménye meglátszik az állam minden területén.* Feltétlenül foglalkoznunk kell a proletárdiktatúra szerepével néphadseregünkben is. A Párt, a munkásosztály legjobbjait küldte a néphadseregbe, hogy az új típusú tisztikarral felfrissítve a néphadsereg valóban be tudja tölteni szocialista hivatását.

A munkáskáderek bejövetelével a honvédségen belül is megindultak a munkaversenyek, melyeknél azonban általában központi hiba volt a túlméretezett, agyonbürokratizált nyilvántartás és ezért ezeket a versenyeket nehéz volt, vagy egyáltalán nem lehetett kiértékelni.

A 3 éves terv befejezése előtt megindult hatalmas tempójú munkaversenyekhez, — melyekben már a Szovjetunió sztahanovista módszereit is alkalmazzák — néphadseregünk tagjai is csatlakoztak. Komoly felajánlások és munkamódszerjavítások történtek és történnek Sztálin elvtárs születésnapjára.

Ezt a születésnapot mi is megünnepeljük!

Új munkaversenyünk már konkrétan tartalmazza szolgálati munkánk hiányosságait és a verseny ezeknek a hibáknak a felszámolásáért indult meg. Nem lényegtelen számunkra, hogy munkánkat élő valóságnak, vagy pedig egyszerű aktának nézzük. A különböző ügyiratok elintézésénél mindig azt kell szem előtt tartani, hogy jól szolgáljunk vele néphadseregünk fejlődésének és hogy ezen belül a dolgozó nép vagyónával reálisan gazdálkodjunk.

Minél magasabbra emeljük politikai és szakmai tudásunkat, annál jobban tudjuk fokozni az anyagi megtakarítás elvét is. Döntő kérdés számunkra, hogy miképpen gazdálkodunk a honvédség fejlesztésére fordított összegekkel. Jó munkánkkal komoly milliókat tudunk megtakarítani, melyekkel a hadsereg fejlesztését még jobban tudjuk fokozni.

Sztálin elvtárs 70. születésnapjára megindult munkaversenyünk középpontjára a helyes hiteligazdálkodást, a politikai és szakmai továbbképzést vettük alapul és a verseny megindulása óta ezen a téren komoly javulások történtek. Ha a munkaversennyel kapcsolatos vállalásokat 100%-osan végrehajtjuk, ha jó munkamódszereinket átadjuk bajtársainknak és közkinccsé tesszük néphadseregünkben, akkor elmondhatjuk, hogy jó munkát végeztünk.

A „munkaverseny Sztálinért” valójában a szocializmus felépítésének kommunista módszere, mely dolgozóink tömegeinek lehető legnagyobbfokú aktivitásán alapul. Ez a verseny valójában az a kar, melynek segítségével a munkásosztály hivatva van arra, hogy hazánkban az egész gazdasági és kulturális életet a szocializmus alapjára állítsa át.

Dolgozóink gondtalan és nyugodt munkájának védelmét néphadseregünk ma már valóban tudja biztosítani. A békefront ránk eső szakaszán szilárdan a Szovjetunióra támaszkodva védjük békénket és függetlenségünket az imperialisták és különböző zsoldosaik ellen.

A Párt, Rákosi és Farkas elvtársak, a Szovjetunió és annak nagy vezére, Sztálin iránt érzett hűségünket akkor bizonyítjuk be, ha vállalásainkat maradéktalanul végrehajtjuk, és néphadseregünk szocialista fejlesztésével a népi demokráciák frontjának ránk eső szakaszán a külső és belső ellenség minden ármánykodását és támadását széjjelzúzzuk.

